

Ανγερὸ καὶ φέρω ἓνα σταμνάκι δὴ Σῦρ. Εἶνδὰ παθεῖς γὰ, κυρατσοπούλ-λα μου; Κῶς. Ἐγὼ, πού 'μαι ἀδερφή τως, νὰ μὴμ βάω γὰ, νὰ χαρῶ 'ς τὲς χαρὲς τως; αὐτόθ. Δουὰ γὰ σὲ θέλω! (ἐδῶ λοιπὸν σὲ θέλω νὰ δείξῃς, ποῖος εἶσαι) αὐτόθ. Πῆγα δὲ νὰ τοὺν ἀδαμώσῃς τσεῖνους ἔλ'π' Λέσβ. Ν' τ' ἀφήκον δὰ, λές, ἄφκεαστον τοῦ σ'τάρ'; Αἰτωλ. Γιὰ 'άλε μι, γὰ (γιὰ πές μου λοιπὸν) Τσακων. Ἀμ' τί ἀδά; (ἀμὲ τί λοιπὸν, τί νομίζεις;) Ἰωάνν. Τοῦ τό 'πα κι ὀφές. Εἶναι δὰ μικροπρέπεια νὰ ζητᾷς λεφτὰ Κρήτ. Σὰν ἔθαψαν δὰ τοῦ βιθαμένον τοῦ βασ'λουνπαῖδ', πῆγι πάλι 'ς τοῦ γαφινὲ Λέσβ. Πῆρι δὰ ἓνα ἄλουγο τοῦ βασ'λουνπαῖδ' αὐτόθ. Κριμας ἐδὰ πού σ' ἀκριβαναθρεῦγω κι ἀπέκειο μὴτ' ἀγαπᾷς μῆτε ξέρεις το Ἀπύρανθ. Ἦρτεν ἡ Κεριακή, ἐρκίνησεν ὁ γάμος, ἐπροσκαλέσαδ δὰ τὸ βασιλόπουλ-λο καὶ τὸ σκλαβὶ Σῦμ. Αὐτηδ δὰ τὴ γοτσάβλαν ἔπηρε δὲ Ἰαπητάκι; αὐτόθ. Ἐμ-μου 'πες ἐὰ καὶ γιὰ τὸ χωραφάκι μ', βαππᾶ! Χάλκ. Ἐκιοῦ δὰ ἐνάτρε πεξήφανε (ἐσὺ τέλος πάντων ἔγινες ὑπερήφανη) Τσακων. Καὶ τί δὰ στοχάζεσαι πὼς ἡμπορεῖς νὰ τὸ κάμνης; Λεξ. Κομ. Πῆγα δὰ καὶ στήν Ἀθήνα Α. Παπαδιαμ., ἐνθ' ἄν. || Ἄσμ.

Ἀκουσε δὰ, πρωτόπαππα, τὰ πράματα πὼς πᾶσι Κρήτ.

Ἀνοιξε δὰ τὴ βόρτα σου, χρυσῇ μου περιστέρᾳ, νὰ βοῦμε καὶ 'ς τὸ σπῆτι σου νὰ ποῦμε καλησπέρα Γων. 4) Ἐπιτατικῶς α) μετὰ προστακτικῆς ὡς παρακελευστικὸν πολλαχ. καὶ Καλαβρ. (Γαλλικ.): "Ελα δὰ-ἄμε δὰ! πολλαχ. (πβ. τὰ ἀρχ. ἄγε δὴ, φέρε δὴ, ἴθι δὴ). "Ελα γὰ καὶ σὺ! Κῶς. Γυναικα, δύσον δὰ Σῦμ. Ἀμε δὰ, κακοροζίζικο, λόγια πού μου λέεις! Κύθηρ. Δὰ, ἔλα, πᾶμε νὰ φᾶμε, πορπά! Γαλλικ. Ἀμ' φάε δὰ! Λεξ. Πρω. Δουλεύετε δὰ καὶ λίγο! Λεξ. Δημητρ. || Ἄσμ.

Πὲ δὰ καὶ σὺ, συνθέρε, πόσα 'ναι τὰ δικά σου; Κρήτ. β) Ὡς προσχηματισμὸς ἀντωνυμιῶν πρὸς ἐμφαντικὴν δῆλωσιν ἢ ἀκριβέστερον καθορισμὸν τοῦ δεικνυμένου προσώπου ἢ πράγματος σύνθηθ.: Τόσοσδὰ - αὐτοσδὰ - κείνοσδὰ. Μιὰ γυναικούλα τόσηδὰ. Αὐτοδὰ λέω κ' ἐγὼ σύνθηθ. Πού τὰ βρίσκεις τοῦταδὰ καὶ τὰ φέρεις; Θήρ. Τόσοσδὰ μικρούτσικες Εὔβ. (Αὐλωνάρ.) Ἀκούστη φτηδὰ ἡ κουβέντα αὐτόθ. Εἶναι ἓνα γουρ'νάκι τόσοδὰ Ἀμοργ. Ἐτσεῖν'δὰ Πάρ. (Λεὺκ.) Μποστάνια ἔχουνε βαλμένα, ἀλλὰ δὲν κάνουν τίποτις, κᾶτι πιπονάκια τόσαδὰ Ἀγαθον. Τόσονγιά εἶνι τοῦ σπῆτ' μικρὸ Μακεδ. (Καστορ.) Εἶν' τόσοσδὰ; Σάμ. Αὐτοσδὰ Σκόπ. Ἐτοῦτοσγιά Πελοπν. (Κυνουρ.) Τοῦτοσγὰ Ρόδ. Ὁφτηδὰ Κῶς. || Ἄσμ.

Καὶ κείναδὰ τὰ γράφασ-σιμ βὼς ἤθελα σὲ πάρω Τῆλ. γ) Ὡς ἐπεκτατικὸς σχηματισμὸς ἐπιρρημάτων πρὸς ἀκριβέστερον καθορισμὸν τόπου, τρόπου καὶ χρόνου κοιν. Αὐτουδὰ - ἐδωδὰ - ἐκειδὰ - ἔτσιδὰ - τώραδὰ - τότεδὰ. Τώραδὰ ἔφηνε. Στάσου αὐτουδὰ πού 'σαι καὶ μὴ κουνεῖσαι καθόλου κοιν. Ἐπαδὰ πού κάθομαι, καλὰ κάθομαι Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Ἐπαδὰ ὀφές τὸ δειλινὸ ἔχασε τὸ μαδῆλι μου Κρήτ. Ἐκειδὰ γροικᾷ ἓναν βουνητὸ Σῦμ. Τότεσιὰ 'ς τόσσεισμὸ Κῶς. Εἶχι προσουπίδα τσαι ἡ μαμμη τὴν ἔβγαλι ἀνάποδα, γι αὐτὸ τοῦ πιδὶ τηράζει ἔτσιδὰ Εὔβ. (Βρύς.) Ἐτσιὰ εἶναι καὶ τώρα Κίμωλ. Τοῦ δίνον ἔτσιγιά Μακεδ. (Καστορ.) Τώρα δὰ θέω νὰ με τὸ πῆς αὐτόθ. Κάτσε φρόνιμα, νὰ μὴ σοῦ τίς λούξω τσαι τώραδὰ μάλιστα (λούξω = δειρῶ) Πελοπν. (Ξεχώρ.) Τώραγιά τοῦ στούμπισε τὸ κεφάλι Στερελλ. (Φτελ.) Ἀπὸ τότεσδὰ δὲν εἶδα πιά ἡλιο Κύθν. Καὶ τώρατζὰ, πού ὁ θεὸς μᾶς ἔχασε καὶ ἀπὸ τὸ λάδι δὲ μπάσαμε νιάνκα γιὰ φατ (νιάνκα = οὐδὲ) Α. Τραυλαντ., Διηγ., 110. δ) Ἐπὶ

καταφάσεως καὶ ἀρνήσεως σύνθηθ.: Ναὶ δὰ — καλὰ δὰ — Ὅχι δὰ — Μὴ δὰ κοιμᾶσαι; — Ὅχι δὰ! σύνθηθ.

δάγκα ἡ, Ἦπ. (Δρόβιαν. Παλάσ.) Πελοπν. (Κόρινθ.) δάγα Ἦπ. (Μαργαρίτ. Χιμάρ.) Παξ. δάνγα Κουφονήσ.

Ἐκ τοῦ ρ. δ α γ κ α ν ω καθ' ὑποχωρητικὸν σχηματισμὸν. Βλ. Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ 1, 76.

1) Τὸ δάγκωμα Ἦπ. (Μαργαρίτ.) Πελοπν. (Κόρινθ.): Μοῦ 'δωσε μιὰ δάγκα 'ς τὸ χέρι καὶ με 'μάτωσε Κόρινθ. Τὸν ἔπιακε καὶ τῶδωκε μιὰ δάγα Μαργαρίτ. Πετάζεται μιὰ μαρμάγα καὶ τοῦ 'κανε μιὰ δάγα 'ς τὸ δέξο τὸ δάχτ'λο (μαρμάγα = εἶδος δηλητηριώδους ἀράχνης) αὐτόθ. Συνών. βλ. εἰς λ. δ α γ κ α μ α 1. 2) Τὸ κέντρον τοῦ σκορπιῦ Κουφονήσ.: Ἡ δάνγα τοῦ σκορπιῦ. 3) Ἡ ποσότης τροφῆς, ὅσῃν δύνανται νὰ κόψουν ἐφάπαξ οἱ ὀδόντες Ἦπ. (Δρόβιαν. Παλάσ. Χιμάρ.) Παξ.: Νό μου μιὰ δάγα ψωμί Χιμάρ. Δὲν ἔχω δάγα ψωμί Παξ. Συνών. βλ. εἰς λ. δ α γ κ α μ α σ ι α 2. Πβ. τὸ Βυζαντ. συνών. δ ἡ γ μ α.

δαγκάζω ἀμάρτ. δαγκάζου Μακεδ. (Καστορ.) δαγκά-ζω Ἦπ. (Κόνιτς.) δακάζω Καρ. (Ἀλικαρνασσ.) δακ-κάζω Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) δαγάω Κεφαλλ. δαγκάου Ἦπ. (Πάργ.) Στερελλ. (Ἀχυρ.) δαγάου Ἦπ. (Ζαγόρ.) Θράκ. (Αἰν.) δαγκάου Μακεδ. (Βόιον) δαγκῶ Ἦπ. κ.ά. δαγκῶ Μῆλ. δαγκῶ Κάλυμν. Κῶς Νίσυρ. κ.ά. δακῶ Θήρ. Ἴος Κρήτ. Κύθν. Μῆλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σκίαθ. δακ-κῶ Ἀμοργ. Κίμωλ. Κύπρ. Ρόδ. Σέριφ. Σίφν. Σῦμ. Τῆλ. δακ-κῶ Λυκ. (Λιβύσσ.) δακ-κῶ Κῶς (Καρδάμ. Κέφαλ. Πυλ.) κ.ά. δακχῶ Κάλυμν. Κῶς Νίσυρ. Σίφν. κ.ά. γιακ-κῶ Μεγίστ. Ρόδ. βακ-κῶ Κάρπ. Ρόδ. Χάλκ. 'ακ-κῶ Κάρπ. (Ἐλυμπ.) Κύπρ. δαϊκάω Σέριφ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ρ. δ α κ ν ἄ ζ ω δι' ἀντιμεταθέσεως τῶν συμφ. κ και ν. Οἱ συνηρημένοι τύποι δ α γ α ω) δ α γ κ ῶ, δ α κ-κ ῶ κλπ. ἐκ τοῦ ἀορ. ἐ δ ἄ γ κ α σ α κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ ἐ γ ἔ λ α σ α - γ ε λ ῶ, ἐ π ε ἰ ν α σ α - π ε ι ν ῶ, ἐ χ ἄ λ α σ α - χ α λ ῶ. Ὁ τύπ. δ α κ ῶ ἐκ τοῦ δ α γ κ ῶ κατ' ἀποχητροποίησιν.

1) Δάκνω σύνθηθ. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.): Δαγκῶ τὸ ψωμί - τὸ κρέας - τὸ τυρὶ. Δαγκῶ τὴ γλῶσσα μου Ἦπ. Παλεύουνε καὶ τότε δαγάει Κεφαλλ. Εἶναι λυτὸς ὁ σκύλλος μου, γιὰτὶ δὲ δαγᾷ Μῆλ. Δακχᾷ με 'φτοσιὰ (= αὐτὸς δὰ) Κῶς. Ἀνεμάζωξε τὸ σκύλλο σου, νὰ μὴ μᾶσε δακάση Κρήτ. Μουρέ, μὰ jáδα, κακοθάνατε, κ' ἐδάκασές το τὸ παιδί; Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Θὰ σὲ πιάσω καὶ θὰ δακάσω τὸ 'ουργούρι τοῦ λαιμοῦ σου ('ουργούρι = λάρυγξ) αὐτόθ. Τώρα πέθανεν ὁ Λευτεροφλώριος, ὥστερα δακᾷ μιὰν ὄχεδρα τὸ παιδί δον αὐτόθ. Ὁ σκύλλος σου δακχᾷ, θὰ τότε ματσουκίσω Σίφν. Ψωμίγ κρατεῖς, 'ακ-κὰ το, φά 'το (ἐκ παραμυθ.) Κύπρ. || Φρ. Δάκ-κα τὰ θ'εἶλη σου! (σιώπα!) Κύπρ. Σὰ δὲ σκύλλο πού δακᾷ καὶ δὲ 'αβλίζει (ὁ ὑπουργὸς δρᾷ κρυφίως καὶ ἀθωρόβως) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πού νὰ γιακ-κᾶσης τὴ γλῶσσ-σας-σον! (ἀρὰ) Ρόδ. || Παροιμ. Ὁ σκύλλος πού βάζει, 'ἐβ- βακ-κᾷ (ὁ φωνασκὸς καὶ θυμώδης εἶναι ἀκίνδυνος) Κάρπ. κ.ά. Τὸ σκυλ-λίμ, βού δὲ γιακ-κᾷ, ἄς βάσ-ση ὄσοθ-θέλει (συνών. με τὴν προηγούμεν.) Μεγίστ. Ὁ θεὸς ἔδεκεν τὰ δόντια, νὰ δακ-κιοῦν τὴ γλῶσσ-σα (πρέπει νὰ συγκρατοῦμεν τὴν γλῶσσαν μας καὶ νὰ ὁμιλοῦμεν μόνον, ὅταν πρέπη) Λυκ. (Λιβύσσ.) Ἀπουμπρὸς δακ-κᾷ κι ἀπουπίσου λαχτᾷ (ἐπὶ σκαιοῦ καὶ ἀγροίκου μὴ δεχομένου συμβουλᾶς) αὐτόθ. Χέρι πού 'ἐμ βορεῖς νὰ τὸ δακ-κᾶσης, φίλα το (ἐφ' ὅσον δὲν δύνανται δυναμικῶς νὰ ἐπιτύχῃς κᾶτι, προσπάθησε με πολιτικὴν) Κῶς (Πυλ.) || Γνωμ. Ἦρτεσ-σον νὰ κλάψης,

δάνγα τὰ γόντζα σου (γόντζα = δόντια· ὀφείλομεν νὰ δεσπόζωμεν τῶν ἀδυναμιῶν μας) Κάλυμν. || Ἄσμ.

Ἀπόδεν εἶδα κ' ἤβαλες 'ς τὸ χέρι δαχτυλίδι,
μέσ' 'ς τὴ γαρδιά μ' ἐδάκασε φαρμακερό 'να φίδι
Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Σὰν τὴν ἐφίλουν, εἶπεμ-μου, ἄκ-ῆα με νὰ πονήσω,
νὰ φαίνεται ἡ 'ακ-καμ-μαθκιά, μὲν σέ 'πολησιμονήσω
Κύπρ.

Ἐπὲς ὁ ψύλ-λος ἔφαλ-λεν τζ' ἡ φτεῖρα καλονάρκαν
τζ' ἑναφ-φτωχὸν καλοηρὶν ἀντίθερον ἐδάκ-καν
(καλονάρκαν = ἐκανονάρχει, ἀντίθερον = ἀντίδωρον) αὐτόθ.

Εἰς τὴν δεξιὰν με δάκ-κασεν τζ' εἰς τὴν ζεβρὴν πονεῖ με
(ἐπωδ.) αὐτόθ.

Μύρισε τόβ-βασιλικὸν τζαὶ δάκχασε τ' ἀπ-πίδι,
σκούπισε τβαὶ τὸν ἰδρωσ-σον με τὸ χρυσόμ-μανδήλι
Νίσυρ. 2) Μεταφ., α) εἰς τὴν ναυτικὴν γλῶσσαν, συσφίγ-
γω, συγκρατῶ τι Μεγίστ.: Ἐγιάκ-ῆασεν ὁ μακ-ῆαῖς (ἐν-
εσφηνώθη τὸ σχοινίον εἰς τὴν τροχαλίαν καὶ δὲν κινεῖται).
β) τιμωρῶ, ἐκδικούμαι Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Μὴ δὲ βάνης με
τσί βοσκοί, ἱατὶ οἱ βοσκοὶ δακοῦσι. γ) κοστίζει τι, εἶναι
ἀκριβὲς Κῶς (Καρδάμ.) κ.ά.: Τὸ κόστος τοῦ τσιλιμινοῦ δακ-
κᾶ λ-λιάκιν (τσιλιμινοῦ = κιλιμινοῦ) Καρδάμ. 2) Ἐπὶ ἐντό-
μων, κεντῶ, κεντρίζω πολλαχ.: Τ' ἀγριοκοῦνονπ-ῆα γιακ-
κοῦν δὴν-νύχτα Μεγίστ. Ἐδάκχασέμ-με ὁ σκροφτῆδὸς πᾶ'
'ς τὸδ-δάχτυλαν τζ' ἐμούδτζιασεγ-γούλ-λη μου ἡ ἕρεα Κῶς.
Ἄμα γιακ-ῆαση ἡ μέλισ-σα καέναν ἄθ-θροπομ, μένει τὸ
τθενδρουν δης ἐτσεῖ πὸν θὰ τθενδήση Ρόδ. Ἄκ-κασέμ-με
ἑναμ ἑράμμαν πᾶ' 'ς τὸν-νοῦρον Κύπρ. Ἐνα βουβούνι με
δάκχασένε (βουβούνι = εἶδος ἀγρίας μελίσσης) Νάξ. (Βόθρ.)
|| Ἄσμ.

Τσί μέλισσες ἀδιπαθῶ, | ἱατὶ ἐδακάσα δὸν ἄθῶ,
μέλισσες τότε δακοῦσι | καὶ ἱὰ ἄθῶ τότε περνοῦσι
Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Μάννα, κοριὸς μ' ἐγιάκ-κασε 'ς τὴρ-ρῶβαν δοῦ βυζιοῦ μου
Μεγίστ.

Τὸ μωρόμ - μου, τὸ τουλούπ-ῆι, | πὸν τὸ γιακ-ῆασεν γου-
ρουπ-ῆι
(τουλούπ-ῆι = παχουλὸ βουκάλ.) αὐτόθ. Συνών. κεν-
τρίζω, κεντῶ, τρώγω, τσιμπῶ.

δάγκαμα τό, κοιν. δάγαμα Ἑρεικ. Ἡπ. (Ἀρτοπ.)
Θράκ. (Σκόπ.) Κέρκ. (Κασσιόπ.) Μακεδ. (Βρία Νιγρίτ.)
Πελοπν. (Κίτ. Μάν. Ξεχώρ. Σκάλα Λακων.) δάγκαμα
Καππ. (Ἀραβάν.) Πάρ. δάγαμα Κορσ. δάγκαμαν Λυκ.
(Λιβύσσ.) δάγκαμ-μα Κῶς δάγκασμα Μακεδ. Στερελλ.
(Ἀχυρ. Φθιώτ.) — Γ. Ξενοπ. Ἀφροδ., 278— Λεξ. Βάνγ. δά-
κασμα Ἀμοργ. δάκαμα Εὐβ. (Κονίστρ.) Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύ-
ρανθ.) Σῦρ. Κάρπ. δάκ-καμ-μα Κάρπ. δάκ-καμ-μαν Κύπρ.
Χίος (Πισπιλ. κ.ά.) δάκχαμ-μα Κῶς Ρόδ. Σύμ. κ.ά. ἄκ-
καμ-μα Κάρπ. ἄκχαμ-μαν Κύπρ. βάκ-καμ-μα Κάρπ.
γιακχαμ-μα Ρόδ. γιακ-ῆαμ-μα Μεγίστ. δάκεμα Πόντ.
(Ἰνέπ.) γάντζημα Ἰσκιων. (Χαβουτσ.)

Τὸ Βυζαντ. δάγκαμα, διὰ τὸ ὅπ. βλ. Ἑμμ. Κριαρ.,
Λεξ. Μεσν. Ὁ τύπ. δάκαμα εἰς Βλάχ. καὶ εἰς Δουκ. Ὁ
τύπ. δάγκασμα καὶ εἰς Σομ. Οἱ τύπ. βάκαμ-μα
καὶ γιάκ-ῆαμα δι' ἐναλλαγῆς τοῦ δ μετὰ τοῦ β καὶ γ.

1) Ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ δάκνειν, τὸ δῆγμα
κοιν. καὶ Καππ. (Ἀραβάν.) Πόντ. (Ἰνέπ.) Ἰσκιων. (Χα-
βουτσ.): Τὸ δάγκαμα τοῦ σκύλλον - τῆς γάττας - τοῦ
φιδιοῦ κοιν. Κακὸ φίδι ἡ ὀχιά, δὲν ἔχει ρεμέντιο τὸ δάγκα-
μά τση (ρεμέντιο = φάρμακον) Ἰων. (Σμύρν.) Τοῦ 'δωκ' ἔνα

δάγαμα γιερό 'ς τὴ βλάτη Ἑρεικ. Λέπω μία κοδοσέρβα κου-
λουριασμένη γύρω - γύρω τσαὶ τὸ τσεφάλι τῆς ἀνασηκω-
μένο με τὸ τσεδρὶ τῆς ὄξω γιὰ δάγαμα (λέπω = βλέπω,
κοδοσέρβα = ἔχιδνα) Πελοπν. (Ξεχώρ.) Τὸ δάγκασμα
τοῦ φιδιοῦ Στερελλ. (Φθιώτ.) Δὲν εἶδες ἱκεῖ τί δάγκαμα
τοῦν ἔκανι τοῦ θκ'λλί 'ς τοῦ χέρ'; Ἡπ. (Κουκούλ.) Κα-
κώτερο δάκαμα δὲν ἔχει ἀπὸ τοῦ χοίρου τὸ δάκαμα Νάξ.
(Ἀπύρανθ.) Τὸ δάκχαμ-μαν δοῦ φιδτζίου εἶναιγ κακό! (=
φοβερόν) Κῶς. Γιὰ 'ε δάκχαμ-μαμ βοῦ μοῦ τό 'καμε! κόν-
δεφεν-νὰ μοῦ κόψη τὸ δαχτύλι αὐτόθ. Τοῦ χέρ' τ' δὲν τοῦ
σ'κώθ' ἀπ' τοῦ δάγκαμα Στερελλ. (Ἀράχ.) Τὸ δάγαμα τοῦ
σκύλλον μ' ἔμεινε Θράκ. (Σκόπ.) Ἐγκρίφωσέσ - σε τὸ
φλιν; δέσε σφικτά τὸ δέρισ- σ' ἀοπάνω ἀφ' τὸ δάκ-καμ-
μαν τζαὶ τρέχα 'ς τὸν γιατρὸ (ἀοπάνω = ἀπὸ ἐπάνω) Χίος
(Πισπιλ.) Ἀτάκωσεν τζαὶ 'τξείνη ἄκχαμ-μαν τῆς φοι-
τξιάς νὰ τὴν κόψη νὰ π-πέση κάτω (ἤρχισε καὶ ἐκείνη δάγ-
κωμα τῆς φοινηκῆς διὰ νὰ τὴν κόψη νὰ πέση κάτω ἐκ
παραμυθ.) Κύπρ. || Γνωμ. Τοῦ φιδιοῦ τὸ δάγκαμα ὕστερα
πονεῖ (τὰ ἀποτελέσματα τῆς συκοφαντίας γίνονται αἰσθητὰ
μετὰ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου) Πελοπν. (Λακων.) || Ἄσμ.

Σὰν τοῦ φιδιοῦ τὸ δάγαμα ἦταν ἡ ὀμιλιά σου
Πελοπν. (Μάν.) Συνών. δάγκα 1, δαγκαμάδα 1,
δαγκαμασιὰ 1, δαγκαματιὰ 1, δαγκαμιὰ 1,
δαγκαμός, δαγκανιὰ 1, δαγκασιὰ 1, δαγκ-
κιὰ 1, δάγκωμα 1, δαγκωμασιὰ 1, δαγκω-
ματιὰ 1, δαγκωνιὰ 1, δαγκωσιὰ 1, δαγκω-
τιὰ 1, δαξιματιὰ, δάξιμο, δαξίος. 2) Ὁ πόνος
τῆς κοιλίας Μακεδ. (Βρία Νιγρίτ.): Τοῦ πιοντό μὲ τὰ κράνα
εἶν' κὶ 'φ'λητικό, ἄν ἔχ'ς κᾶνα δάγαμα 'ς τὴ γ'λιὰ σ' (φ'λη-
τικό = ὠφέλιμον) Βρία. β) Ἐπὶ ἡθικῆς σημασίας, ὁ ψυχι-
κὸς πόνος, τὸ δῆγμα Στερελλ. (Ἀχυρ.) — Γ. Ξενοπ., Ἀφροδ.,
278: Μ' ἔφαῖ τοῦ δάγκαμα πῶχον μέσα μ'. Αὐτὸ δὲν εἶναι
δάγκασμα πῶχον, εἶν' ἀπιλισία Ἀχυρ. Κ' ἡ Λιλή αἰσθάν-
θηκε ξαφνικά 'ς τὴν καρδιά τῆς τὸ δάγκαμα τῆς ζήλειας
Γ. Ξενοπ., ἐνθ' ἄν. γ) Ἡ ἐκδίκησις Κύπρ.: Φυλάει τὸ δάκ-
καμ-μαν ὥς πον ζῇ. Ποῦ ἐν-νὰ πάη; ἔχω σοῦ τον ἑναδ
δάκ-καμ-μαν (τὸν μισῶ καὶ θὰ τὸν ἐκδικηθῶ). 3) Ἐπὶ ἐν-
τόμων, κέντημα, τσίμπημα πολλαχ.: Τὸ δάγκαμα τοῦ
σκορπιοῦ κοιν. Γιακ-ῆαμ-μα σκορφχιού Μεγίστ. Γιατρο-
σόφι γιὰ τὸ δάγαμα τῆς κεδρίνας (= σφήκας) Κέρκ. (Κασ-
σιόπ.) Συνών. δαγκαματιὰ 2. 4) Τὸ μεταξὺ τῆς δε-
κάτης καὶ ἐνδεκάτης πρωϊνῆς ὥρας λαμβανόμενον ὑπὸ τῶν
ἀγροτῶν πρόγευμα Κάρπ. Ρόδ. Συνών. δάγκωμα 3,
κολατσιό, κολατσάρισμα, κολάτισμα,
μπούκωμα, πρόγευμα, προσμπούκκι.
β) Τὸ μεταξὺ δεκάτης καὶ ἐνδεκάτης πρωϊνῆς ὥρας χρονικὸν
διάστημα Ρόδ.: Ἐπέρασεγ κειὰ τὸ γιακχαμ-μα. 5) Εἶδος
εὐνουχισμοῦ τῶν τράγων ἢ κριῶν διὰ δῆξεως τοῦ σπερμα-
τίου λώρου Κρήτ. 6) Ἐπὶ ξύλων, μετάλλων, λίθων, συναρ-
μογῇ Λεξ. Δημητρ. — Ν. Κοτσοβίλ., Ἐξαρτ. πλοίων, 128.

δαγκαμάδα ἡ, ἐνιαχ. dargamáda Καλαβρ. (Γαλλικ.
Χωρίο Ροχούδ.) dακ-καμάδα Ἀπουλ. (Μαρτ. Στερνατ.) Κα-
λαβρ. (Μπόβ.) dακ-καμάτα Ἀπουλ. (Καστριν.) δαγκαμά
Πελοπν. (Μάν.) dακ-καμά Ἀπουλ. (Καλημ. Κορίλ. Τσολ-
λιν.)

Ἐκ τοῦ οὐς. δάγκαμα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-άδα. Ὁ τύπ. dακ-καμά ἀπὸ ἀποβολὴ τοῦ μεσοφωνη-
εντικοῦ d: dακ-καμάδα) dακ-καμάα) dακ-
καμά.

1) Δάγκαμα 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Ὁ δ-δύδ-δο μῦ-

